

Sláva Bohu na výsostech: ze slávy vzdávané Božím jménu plyne pokoj pro lidi na zemi – vždyť v lidech má Bůh zalíbení.

Gn 12,1-7: *I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnaním! Požehnám těm, kdo žehnají tobě, proklejí ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“*

A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu. Vzal svou ženu Sáraru a Lota, syna svého bratra, se vším jměním, jehož nabyli, i duše, které získali v Cháranu. Vyšli a ubírali se do země kenaanské a přišli tam. Abram prošel zemí až k místu Šekemu, až k božišti Móre; tehdy v té zemi byli Kenaanci. I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: „Tuto zemi dám tvému potomstvu.“ Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal.

Mt 9,36; 10,1.5-8.12-13.16 *Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře. Zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vymítali a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu. Přikázal jim: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samařské obce nechodte; jděte raději ke ztraceným ovcím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte. Když vstoupíte do domu, řekněte: „Pokoj vám.“ Budou-li toho hodni, ať na ně přijde váš pokoj. Nebudou-li toho hodni, ať se váš pokoj vrátí k vám. Hle, já vás posílám jako ovce mezi vlky; buďte tedy obezřetní jako hadi a bezelstní jako holubice.*

I. Kam půjde Abram

I řekl Hospodin Abramovi: „Seber se a vyraz odtud a jdi do země, kterou ti ukážu.“ I pravil Abram: „A co tam budu dělat?“ To je právě to: odpověď záleží především na Abramovi. To je přece na něm, co tam bude dělat. Hospodin zmínil jen to, co má opustit (totiž to, v čem dosud žil), a že se na něj může spolehnout.

Co bude dál, to je hlavně na Abramovi – až na to, že kdoví s kým se potká a jaké události přijdou a jaké okolnosti nastanou... To všechno

člověk nikdy předem neví. A to spolehnutí na Hospodina: to neznamená, že teď věci půjdou, jak by Abram doufal a jak by rád (možná ano, možná ne). Znamená to něco jiného: na něčem jste lpěli nebo jste se naopak z něčeho nemohli vymanit, a od toho všeho se máte na Boží pokyn odpojit, ale neocitnete se kvůli tomu na bezcílné cestě odnikud nikam. Abram má oželet, co už bylo, a má se vydat k tomu, co má před sebou (a Bůh ho tam doprovodí). Záleží na něm, kudy se dá, tak jako záleží na vás, kudy se dáte vy, ale základní nasměrování a cíl, to tu bylo už před námi, to je Boží. A to má Abram (a vy a já) pro sebe najít.

II. Kam půjdou učedníci

Ježíš povolal učedníky (je jich tu vyjmenováno 12) a ti to povolání přijali. Čím dosud byli, co je zaměstnávalo, to je odedávna vlastně trochu jedno. Přišli z různých prostředí (snad aby bylo patrné, že není rozhodující, odkud jste) a zajímavější než jejich původ je teď to, proč a k čemu je Ježíš bude potřebovat.

Bude je potřebovat kvůli lidem. Je jich spousta a jsou skleslí a vysílení jak ovce bez pastýře, tak za nimi jděte! Teď se nevypravujte kdoví kam, teď si všimněte, jak jsou dezorientovaní ti, kdo žijí tady vedle vás. V tom, co prožívají, se moc nevyznají, kolem sebe slyší, jak je všechno špatně a že bude hůř a věřit že už tu není komu – tak za nimi zajděte a řekněte jim, že je Boží království na dosah. Nedosáhneme na něj, ale Bůh s ním přichází a je blízko. Vždyť bez téhle Boží naděje jsou lidi marodní, mrtví za živa, neschopní, zmatení a svázaní všelijakými běsy. Jděte jim na pomoc a přejte jim Boží pokoj.

Doteď se učedníci zaměstnávali něčím jiným, od téhle chvíle však dostane přednost to, co po nich chce Ježíš. Můžou k tomu použít všechno, co je z minulosti použitelné. Však i Abram, když kdysi vyrážel na cestu, si s sebou vzal kus rodiny a veškerý majetek, že mu snad pomůže, až to bude třeba, k něčemu dobrému. Je to tak i s učedníky: přednost teď má úkol, který jim dal Ježíš. Jak to bude probíhat, to je zcela na nich – tedy až na to, že kdoví s kým se potkají a jaké události přijdou a jaké okolnosti nastanou. Ale bezcílné bloudění to nebude: Ježíš jim dopřál to Boží nasměrování, na které se mohou spolehnout.

A proč to všechno dělat a proč dávat před vším ostatním přednost tomu, co po nás chce Ježíš? Protože jste sami takovouhle pomoc dos-

tali a zblízka jste se seznámili s odpuštěním a láskou. Bůh vám za to nic neúčtuje, tak jděte k těm ztracencům, kteří to potřebují, a dodejte jim to taky tak. A popřejte jim pokoj a ono to nějak dopadne.

III. Kam že to jdeme

Tak teda vyrážíme vstříc ztraceným ovcím bez pastýře. Ale jak na to? „Popřejte jim pokoj. Když ho přijmou, váš pokoj na ně přejde. A když ne, tak ne,“ povídal Ježíš a hodně důležité je v té větě slovíčko *váš*. On je to Boží pokoj, který přejeme, ale v tom setkání to (ať chceme či ne) půjde přes nás. Informace, že je Bůh blízko, je hezká, ale chce to ještě něco: jestli ti lidé prožívají zmatek, strach či nějakou posedlost a nejsou s to s tím hnout, pak se potřebují setkat s někým pokojným, od koho na ně ten pokoj může přijít. Když do takového setkání s vystrašenými ovcemi jdeme, musíme se do něj namočit osobně a nabídnout jim důvěru. Pokoj i důvěra jsou takřikajíc nakažlivé, ale potřebují někoho, kdo by je přijatelně doručil, a to jste pro druhé lidi v tu chvíli vy.

Což není jen tak, však taky Ježíš vzápětí upozorní: Posílám vás jako ovce mezi vlky. A jéje, to se nám ten obrázek nepříjemně změnil, ale není divu: já vlastně taky tu a tam bývám bezradný jak ztracená ovce. Což býváme všichni, nikdo nejsme imunní vůči vlivu různých běsů a je s námi pak těžké pořízení. I tohle je (velmi nemilá) výbava, se kterou jdeme vstříc jiným ovcím a je dobře si to připustit a být si toho vědomi. Všem, kdo ve zmatku ztratili orientaci, by mělo pomoci to, k čemu že nás Bůh všechny povolává: totiž to, jak nadějná je budoucnost, kterou nám nabízí (a my se v tom na něj můžeme spolehnout).

IV. Lidský zvěřinec

Jsme jako ovce, které mohou narazit na vlky. Ale svět není černobílý a je dobře vědět, že v každém člověku obvykle dřímá beránek i vlk a jde o to, co převáží (což záleží do značné míry na každém z nás, komu z těch dvou dopřejeme víc prostoru). Radši bych si (a taky vám) připadal spíš jako beránek, ale někdy se ve mně probere k aktivitě cosi nepříjemně vlčího, však by moji blízcí mohli vyprávět. (Máte to taky tak?) Jsme tu na světě sice jako ovce mezi ovcemi, ale já i ten druhý, s kým se setkám, můžeme mít zrovna šelmí chvíle – kvůli tomu se ostatně říkává, že je (někdy) člověk člověku vlkem.

Po desetiletích komunistického blábolení jsme si v církvích osvojili roli otloukánek a div ne i obětních beráneků. Ale pak přišli islamističtí teroristé a posléze křesťanské žehnání válce a teroru proti jiným bratřům v Kristu a lidi mají z náboženství opět strach (křesťanství nevyjímaje). Nenarazili jste na to? Já už ano. Nic nového, před vlky v rouchu beráncím varoval už kdysi dávno Ježíš a fanatiky se zbožným nátěrem (jakékoli barvy) můžete potkat dodnes. O to těžší to budete mezi lidmi mít. Aby ve vás s obavami neviděli někoho takového, to se dá zajistit jen tou důvěrou. S tou ale musíte začít vy a důvěřovat těm, s kým se setkáváte – tak jako si začal Bůh a důvěřuje nám lidem, a ať prý to taky zkusíme. Jistěže je to risk, který nemusí vyjít. Bůh to riskl, spousta nekřesťanů vám řekne, že to nevyšlo, ale my věříme, že to tak mělo být (máme pro to stručnou zkratku ve slově *vzkříšení*).

Jeden dávný autor napsal: „Vlk s beránkem si bude hrát a králem bude dítě“ a my tím po křesťansku míníme Krista (proto to čítáme na svátky jeho narození). My i ti druzí máme v srdci oba, vlka i beránka. Tak si pojďme navzájem nabídnout důvěru, hledejme spravedlnost a přejme sobě i jim pokoj, a ono to nějak dopadne. Obezřetně jak hadi si všímejte, co se děje, po vzoru holubic nebudte lstiví a mějte na paměti, že život není bezcílne bloudění odnikud nikam, ale že i v nezmátelnější spleti cest se můžeme spolehnout na nasměrování, které nám Bůh nabídl. Kudy půjdeme, to nechal na nás. Je to risk – předně Boží a pak i náš. Ale vede tudy cesta k požehnání.

požehnání

Bůh přinesl do našeho světa milost, ale lidi se ji ostýchají přijmout, protože se jeden druhého bojí a jsou ve střehu, odkud zas co začne hrozit. Když se rozhlédneme, kde by byla jaká pomoc, najdeme ji u Boha, jenž nás vypravil na životní cestu, důvěřuje nám a nabízí, že mu taky můžeme věřit a spolehnout se na něj.

Pozvání Boží milosti vás provází celý život – ať vás zbavuje tíhy vin a přivádí k odpuštění. Boží láska je s vámi na každém kroku – ať vás naplňuje radostí a pokojem a kéž se i díky vaší víře, naději a lásce setkávají s vnitřní radostí a pokojem i lidé kolem vás. Amen.